

1975-2005 : 30 anys de moviment de lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals a Catalunya

Crònica d'una lluita pel dret a la diversitat

Autor: Jordi Petit

El desenvolupament del moviment lgbt a Catalunya es la crònica d'una lluita continuada que ha assolit avenços progressius de forma quasi ininterrompuda.

Les constants que expliquen aquests anys fins l'actualitat serien cinc bàsicament :

En primer lloc la presència estable d'organitzacions que plantejen els reptes que cada moment demana. En segon lloc l'aparició pública de testimoniatges personals que exemplifiquen les diferents discriminacions que van sorgint al llarg del temps.

En tercer lloc el paper sempre receptiu dels mitjans de comunicació que desde la transició donen carta de naturalesa al moviment lgbt. En quart lloc l'actitut solidària de les entitats cíviques, ong's i tot seguit de les seves institucions representatives.

Finalment hem de constatar l'efecte pendular que va suposar la fi de la dictadura, la societat es va abocar a conèixer tot alló que havia estat prohibit o perseguit.

Aquests cinc factors apareixen repetidament al llarg de la història d'aquests anys i contribueixen alhora a projectar els avenços guanyats a Catalunya a la resta del estat espanyol.

Aquesta es només una aproximació a aquests anys, una síntesi que per raons d'extensió no pot abarcar tota la pluralitat de fets, anècdotes i persones que han contribuït a fer-nos més lliures.

De la « Perillositat social » al Carnaval

La transformació del Movimiento Español de Liberación Homosexual (MELH), liderat per Armand de Fluvià, Aloisios, Germà Pedra i Lluís Rambla, entre d'altres, propicia la fundació del Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC) al 1975, després de la mort del dictador. El FAGC serà l'eix del moviment a Catalunya i referent a la resta del estat fins encetar els vuitanta. Entre 1976 i 1977 s'estableix una estretègia d'alliberament gai continguda al Manifest del FAGC. Aquest document històric fa una crítica de la ideologia dominant que impregna els aparells d'estat com l'educació, els mitjans de comunicació, l'esglèsia, l'exèrcit, etc, fa una crida contra l'auto-opressió dels propis gais i lesbianes, tot reclamant una transformació social que impliqui l'assoliment de tots els drets per a les persones homosexuals.

El FAGC, tot i disposar a Barcelona del gruix de la seva militància, abarca grups d'acció territorials a totes les comarques veïnes. La principal reivindicació del FAGC fou l'abolició de la Llei de Perillositat i Rehabilitació Social que des de 1970 permetia detencions policials i internaments a centres especials de "rehabilitació" a Huelva i Badajoz. No tenim encara dades clares de quants homosexuals van ser jutjats, molts centenars, però el cert es la policia realitzava detencions a llocs clandestins de trobada o tancava locals com el bar "Comodín" a Sitges.

1977

Estem parlant doncs d'un període de sortida de la dictadura on la societat majoritàriament mantenia grans prejudicis contra la homosexualitat i on els propis afectats i afectades molt sovint no s'autoacceptaven. Per això va ser cabdal difondre el nou terme « gai », heretat dels fets de Stonewall del 1969 a Nova York, i que vol dir "persona que accepta la seva homosexualitat i lluita pels seus drets ».

En segon lloc el FAGC va endegar una tasca d'explicació del fet homosexual vers la societat i en tercer lloc va propiciar la fundació del Institut Lambda com a lloc de trobada i suport de persones homosexuals. Aquesta entitat disposava d'un servei pioner d'atenció psicològica. Els seus primers presidents foren Armand de Fluvià, Antoni Miravet i Joan Andreu Bajet.

El 26 de juny de 1977 te lloc a les Rambles de Barcelona la primera manifestació del Orgull Gai de la història de l'estat espanyol, un fet cabdal que reclama no solsament la reivindicació d'abolir la llei de perillositat social, sino que va posar de cop la qüestió homosexual sobre la taula. La manifestació va ser durament reprimida per la policia i va ocupar les primeres portades de la premsa.

El 2 i 4 de desembre del mateix any el FAGC organitza respectivament un massiu míting al desaparegut cinema Niça de Barcelona i una segona manifestació contra la Llei de Perillositat Social i per l'ammistia total que es tolerada per la policia i reb el suport de nombroses entitats i partits polítics. Un altre grup apareix en aquell període, "Dignitat" de caire cirsità i liderat pel sacerdot Salvador Guasch.

1978

El FAGC continua en aquest període les seves presentacions a la seu de diverses entitats a tot Catalunya i sovint els seus portaveus van acompanyats d'un metge per explicar que la homosexualitat no es cap malaltia, el doctor JM^a Farré Martí i el sexòleg Frederic Boix van recolzar en moltes ocasions aquesta tasca clarificadora.

Per pasqua un sector llibertari del FAGC fonda la Coordinadora de Col·lectius d'Alliberament Gai (CCAG) que edita la revista "La pluma", mentre que el FAGC edita "Infogai". Aquell any TVE, en desconexió per Catalunya desde els estudis de Miramar entrevista per primera vegada els portaveus del FAGC. El governador civil (UCD) de Barcelona prohibeix la manifestació del Orgull Gai i un grup de militants del FAGC fan una tancada de protesta i vaga de fam a la parròquia de Sant Pere Pescador de la Barceloneta, tot mantenint la convocatòria i rebent moltes mostres d'adhesió de partits polítics i entitats com la Coordinadora Feminista, així com l'atenció dels mitjans de comunicació. Aquesta nova manifestació contra la Llei de Perillositat Social va ser finalment tolerada per la policia, tot i que va acabar amb enfrontaments a la Rambla de Barcelona. L'Orgull Gai al 1978 va ser també celebrat amb manifestacions pioneres a Madrid, Bilbao i Sevilla. L'opinió pública estava ja posicionada a favor de despenalitzar els homosexuals i revistes com "Interviu" hi apostaven sense embuts.

Aquest període coneix grans transformacions socials, es posa de moda l'alliberament sexual i cau la censura, arriben les pel·lícules prohibides i la pornografia es troba sense problemes als kioscs. A l'època del anomenat "destape", el vent bufa a favor dels gais i lesbianes. La visibilitat dels transvestits, sempre focus d'atenció de la premsa gràfica a les manifestacions gais, es un factor notable en aquells moments de certa confusió sobre que volia dir ser homosexual.

La nit de la revetlla de Sant Jaume, el 24 de juliol, la policia municipal va detenir passades les onze el pintor Ocaña, el dibuixant Nazario i en Apolo, que anaven disfressats. La reacció va ser fulminant i poc després sortia una manifestació d'alguns centenars de persones desde el Café de la Opera i es tallaven els carrers de la part baixa de la rambla. El FAGC i la CCAG van convocar una manifestació una setmana més tard; en Ocaña i els seus companys ja habien sortit de la presó després de la condemna unànim de la premsa per aquella detenció arbitrària. De tota manera la manifestació es va fer i es van produir incidents a Plaça Sant Jaume amb llançament de cóctels molotov a la porta del ajuntament. Paral·lelament la comissaria de la policia municipal del carrer

de Bonssuccés, on havia estat detingut Ocaña, va ser atacada també amb cóctels molotov per desconeguts, deixant molt greument cremat un agent. El FAGC, diverses organitzacions ciutadanes i el propi Ocaña van condemnar el fets.

El 20 de novembre el FAGC inicia la campanya per la seva legalització presentant els seus estatuts al Govern Civil de Barcelona.

El FAGC clou 1978 amb un gran festival al Palau d'Esports de Barcelona per a celebrar el seu tercer aniversari, hi participen Comediants, entre d'altres. El permís per aquest acte que la policia va estar intentant suspendre, va ser tramitat per partits polítics d'esquerra. El diari "El Periódico" va titular a tota plana "los gays se desmadran esta noche en el Palau d'Esports". L'assistència de públic fou ben variada, molts joves progressistes, feministes, homosexuals, transvestits i heterosexuals, igual que a les manifestacions del 28 de juny.

El Consell de Ministres de 26 de desembre de 1978, presidit per Adolfo Suárez, decideix retirar la homosexualitat de la Llei de Perillositat i Rehabilitació Social, i així ho va publicar el BOE del 11 de gener de 1979. Aquesta es la primera gran victòria del moviment lgbt al nostre estat, fruit del canvi de l'opinió pública i del suport de entitats i personalitats, així com del incipient moviment que apareix a diverses ciutats espanyoles i del pes assolit a Catalunya.

1979

Els 18 mesos següents es concentren en la batalla per aconseguir la legalització del FAGC, una i altra vegada denegada per Martin Villa. Els advocats Pere Comas i Magda Oranich interposen un recurs contra la denegació de la legalització i la campanya de suport arriba als municipis de tot Catalunya, uns cinquanta signen declaracions reconeixent el FAGC, desde Porrera fins a Barcelona.

Aquell 1979 hi ha dues manifestacions del Orgull Gai, la del FAGC, autoritzada pel Govern Civil amb suport de partits d'esquerra, que passa per les rondes de Barcelona i la de la CCAG que no demana permís i es dissolta per la policia a la rambla. La discrepància entre ambdues organitzacions era sobre la legalització que la CCAG rebutjava.

1980

El 1980 s'inicia amb l'estrena d'un dels Informatius del Institut de Cinema Català que fa Ventura Pons sobre la legalització del FAGC, i que com altres d'aquells documentals, passa per la majoria de sales comercials de cinema catalanes, en alguns casos provocant aplaudiments espontanis del públic.

El 4 de febrer el FAGC i el nou Grup en Lluita per l'Alliberament de la Lesbiana (GLAL), dirigit per Mercé Fornells, realitzen una manifestació davant del Bar Gran Santander del carrer de Balmes cantonada Aragó, contra l'acomiadament d'un treballador per homosexual. El 17 d'abril la Magistratura del Treball va declarar l'acomiadament improcedent, primera sentència d'aquest tipus a tot l'estat.

El 17 de febrer arrenca el Carnaval Gai de La Paloma a fi d'obtenir diners pel contenciós per la legalització del FAGC, aquest carnaval ha esdevingut un clàssic de la ciutat i a data d'avui, continua vigent tots els anys desde llavors.

Per pasqua d'aquest prolífic 1980 la Associació Internacional Gai (AGI), que després canviaria el nom a ILGA, va reunir el seu segon congrés mundial a Santa Cristina d'Aro en suport a la legalització del FAGC. La premsa en va fer molt seguiment. Algunes ambaixades van advertir al president Suárez que no legalitzar els homosexuals li faria més difícil entrar al Mercat Comú (ara UE).

Els partits polítics d'esquerra s'interessen progressivament per gais i lesbianes, a les primeres eleccions al Parlament de Catalunya quatre llistes incorporen de forma simbòlica candidats obertament gais, tots membres del FAGC (cap no es electe).

La manifestació del Orgull Gai del 1980 segueix sent massiva i continua reclamant la legalització del FAGC. Finalment, el 16 de juliol el Ministeri del Interior legalitza el FAGC, un nova fita històrica pel que suposa, més enllà de la pròpia organització. El 18 de juliol hi ha un gran ball de celebració al Saló Cibeles.

El FAGC va dialogar amb les autoritats centrals a través dels diputats JM^a Riera del PSUC i Rudolf Guerra del PSC.

A partir d'aquí comença un lent decliu, molta gent homosexual diu que ja en té prou amb les llibertats assolides, que mai ni havien sommiat deu anys abans. La crítica del FAGC als locals d'ambient gai encara agreuja més aquest distanciament.

1981-1985: Crisi del moviment

Durant aquest període tot el moviment lgbt entra en recessió al nostre país, fins i tot a Madrid no es manté cap organització i a Catalunya el FAGC pateix una gran devallada d'activistes. Es buiden els grups d'alliberament gai i s'omplen les pistes de ball de les discoteques. L'Institut Lambda continua les seves activitats i l'edició de quaderns informatius i del seu butlletí. La CCAG ja s'havia dissolt i més tard el GLAL. Al sí de la Coordinadora Feminista hi treballava el Col·lectiu de Lesbianes Feministes.

Encara a finals del 1980 es produeixen entrades policials metralleta en mà, als bars Men's i La Luna de Barcelona, tot pretextant buscar algun tipus de delinqüents o indocumentats. Durant tot el 1981 el Governador Civil tanca diversos establiments gais, la qual cosa motivà una singular vaga de locals d'ambient homosexual el 9 de desembre. El FAGC va vehicular el suport del Parlament de Catalunya i finalment tots van ser re-oberts.

Després de la victòria socialista a les eleccions generals del 1982 clou tot tipus d'intervenció policial arbitrària als locals gais i TVE s'obre per a gais i lesbianes.

Durant 1983 diversos programes de televisió aborden la qüestió homosexual, sovint Empar Pineda i jo mateix hi som convidats. Aquell any també per primer cop el Ministeri de Justícia obre les seves portes a representants de la COFLHEE (Coordinadora de Frentes de Liberación Homosexual del Estado Español) que demanen la penalització de les discriminacions per causa d'orientació sexual. Les manifestacions del 28 de juny baixen en nombre de participants.

A Sitges l'ajuntament fa declaracions i actuacions anti-gais i el 18 de setembre de 1983 el FAGC hi realitza una manifestació de protesta sota els insults d'alguns ultres.

Al 1985 es comença a parlar d'una estranya malaltia als EEUU que afecta els gais, el anomenat "càncer rosa", segons la premsa que cedeix al sensacionalisme. Mentre, Party la primera revista estatal obertament homosexual, nascuda al 1977, dirigida primer per Luís Arconada i després per Francho, amb seu de la redacció a Barcelona, deixa de publicar-se.

1986-1993: La sida i la renovació del moviment

L'esclat de la sida i la crisi que arrastren els organitzacions lgbt obliguen a un debat per reconsiderar estratègies i reptes de futur. Al novembre de 1986 un grup d'activistes abandona el FAGC i fonda tot seguit la Coordinadora d'Iniciatives Gais. Arreu del món el moviment lgbt renova els seus postulats per fer front a la pandèmia, crear serveis, formar voluntariat, reclamar drets civils i col·laborar amb les administracions. Al sí de la CIG es formen nous grups com Gais per la Salut per a lluitar contra la sida, grup que

esdevindria Stop Sida. Els primers presidents d'aquesta entitat foren Remigi Fabra i Lluís Prats.

Al **1987** Gais per la Salut, amb el suport del Ajuntament de Barcelona i diversos locals d'ambient gai de Barcelona i Sitges edita el primer cartell pro-sexe segur i segueix distribuint preservatius. La CIG reprén el diàleg i la presència al locals d'ambient homosexual.

Aquest any per primera vegada dos gais de Vic demanen poder-se casar i Montserrat Gallart, acusada de lesbiana pel seu marit, aconsegueix mantenir la custòdia de la seva filla.

Al **1988** la CIG posa en marxa la primera campanya Vota Rosa demanant als candidats a les eleccions al Parlament de Catalunya que es posicionin sobre els drets de gais i lesbianes i la lluita contra la sida. Foren portaveus de Vota Rosa Isabel Castro i Daniel Gabarró, així com després els ssgg de la CGL, Gemma Sánchez i Marc Corral.

L'any **1989** suposa una inflexió en la lluita pels drets de parella. Juan Reina es el primer gai en reclamar els seus drets de successió respecte del seu difunt company, el cas aixeca una gran onada de solidaritat. La CIG que ha esdevingut en Coordinadora Gai-Lesbiana de Catalunya organitza la campanya "Estima com vulguis/ Estima segur/a" i el primer Gran Ball de solidaritat amb els gais seropositius que després Stop Sida i Gais Positius seguiran realitzant tots els anys fins al present amb èxit multitudinari, sempre als voltants del Dia Mundial de la Sida. En aquest període es registren agressions contra gais per part de skin-heads.

La renovació del moviment arriba també al Institut Lambda que es transforma en centre associatiu i esdevé Casal Lambda. Els seus balls de diumenge per la tarda son legendaris. El seu butlletí es converteix en una sòlida publicació i l'entitat organitzarà durant molts anys exitoses mostres de teatre i després de cinema gai i lèsbic.

Les administracions comencen a subvencionar projectes a les entitats de gais i lesbianes, com el 900 Rosa, servei telèfonic pioner de la CGL.

Al **1990** neix la revista Mensual a Barcelona.

Al **1991** la transexual Sònia es assassinada per skin-heads al Parc de la Ciutadella de Barcelona, la CGL i el FAGC exerciran l'acusació particular que portarà a terme l'advocada M^a Josep Varela.

Al **1992** comencen les campanyes anuals de prevenció de la sida "Cuídate" que organitza la CGL, sota la responsabilitat d'Antonio Guirado, amb el suport del Ministerio de Sanitat i que arriben a tot l'estat, i que ara continua realitzant Stop Sida.

El **1993** es escenari d'alguns fets de gran projecció. El 21 febrer dos gais son detinguts per besar-se a l'andana de l'estació de tren de Sitges per carnaval i presenten denúncia contra la policia local. De gener a març es desenvolupa la campanya estatal antidiscriminatòria i anti-racista "Democràcia es igualtat" amb impactants spots de televisió on també hi figura el missatge anti-homofòbia. Molts ajuntaments i entitats de Catalunya s'hi sumen de manera activa.

El primer conveni laboral que inclou el reconeixement de drets a les parelles homosexuals, en igualtat de condicions que als matrimonis, es signat al Ajuntament de Sabadell.

Al juliol l'Associació Internacional de Lesbianes i Gais (ILGA) celebra la seva XV Conferència Mundial a Barcelona, gran ressó mediàtic. L'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya reben oficialment els 200 delegats i delegades.

1994-2000: Els drets civils, primers avenços

Aquest curt període es significa per dos fets coincidents. Després de 14 anys sense avenços legals importants desde la legalització de les associacions homosexuals al 1980, son assolits molts canvis legislatius. La lluita contra la sida polaritza la feina del moviment lgbt que comença a canviar de dinàmica amb l'aparició dels antiretrovirals. Professionals de la medicina desde diverses bessants s'hi aboquen, Andreu Segura, Jordi Casabona, Ramon Villalbí, JM^a Gatell i Bonaventura Clotet, entre d'altres.

La majoria d'ong's que van organitzar la Campanya "Democràcia es igualtat" van donar suport a la CGL en les seves propostes als grups parlamentaris del Congrés dels Diputats per a introduir el dret de subrogació del lloguer de la vivenda a la parella de fet amb independència de la seva orientació sexual a la LAU, llei promulgada el 3 de novembre de **1994**. Les mateixes ong's i la CGL aconseguixen que el nou Codi Penal de 23 de novembre de **1995** castigui en sis articles les discriminacions per causa d'orientació sexual, entre d'altres supòsits. El 12 de desembre la Vanguardia informa de que l'Audiència de Barcelona va sentenciar un cas d'indemnització per pèrdua de la parella d'un gai en accident de trànsit, en igualtat de condicions que si fossin matrimoni, victòria deguda a l'advocada M^a José Varela.

L'estiu de **1996** va ser especialment conflictiu. A requeriment de la CGL l'Ajuntament de Sitges va aturar de fer i va destruir les identificacions i fitxes que havia realitzat a gais que sortien de nit. Declaracions homòfobes i contra-declaracions van enrarir el clima fins a produir-se una greu agressió a un camarer del bar gai Parrots. Tot i la detenció dels responsables, el FAGC i vèries organitzacions organitzàren una manifestació de protesta contestada per ultres. La CGL, va preferir portar la protesta i la demanda d'una llei de parelles a la plaça Sant Jaume de Barcelona, tot desplegant una bandera gegant del moviment.

Apareixen en públic els primers gais seropositius com Willy Valverde de l'associació Actua, i després Antonio Guirado i Rubén Tosoni de Gais Positius, Ferran Pujol i Jorge Saz més tard, membres del Projecte dels Noms. Una nova entitat fa la seva aparició, l'Associació de pares i mares de gais i lesbianes que fins a l'actualitat desplega una incansable activitat. Armand de Fluvià reb la Creu de Sant Jordi.

El 30 de juny de **1998** es promulgada la Llei d'Unions Estables de Parella per part del Parlament de Catalunya, una fita de tot el moviment associatiu català, la primera de l'estat.

El final de la dècada destaca per un canvi de dinàmica, es consoliden nous grups com Lesbos, l'Associació Cristiana de Gais i Lesbianes (ACGIL) i els universitaris de Sin Vergüenza a la CGL, el JALG a la UAB, les esportives Panteres Grogues i el CTC (Col.lectiu de Transsexuals de Catalunya). L'edició de l'Infogai passa al Col.lectiu Gai de Barcelona que continua organitzant el Carnaval de La Paloma. El FAGC, a través del seu portaveu, Eugeni Rodríguez, presenta anualment un informe sobre homofòbia. La CGL participa al Consell de la Joventut de Barcelona, i en Xavier Tort, serà secretari general i president d'ambdues entitats.

El 12 d'octubre de **1999**, Miquel Iceta, candidat pel PSC a les eleccions al Parlament de Catalunya fa pública la seva homosexualitat a una massiva roda de premsa al pub Punto BCN del Gaixample. Neixen noves organitzacions o es consoliden arreu de les ciutats mitjanes de Catalunya com el FAGC-Girona, i d'altres col.lectius a Vilafranca (JAVHA), Reus (H2O), Tarragona, Eagle a Lleida, etc. La revista de distribució gratuïta

Nois, lúdica i reivindicativa, neix al 1997 i s'afageix al panorama lgbt català, tot omplint un cert buit informatiu al ambient, mentre Zero guanya lectors ininterrompudament desde 1998.

2000-2005: De la Llei de parelles al matrimoni i l'adopció

En aquests recents cinc anys les reclamacions d'igualtat legal per les parelles del mateix sexe es veuen plenament acomplides al 2005, tot en un marc de creixent acceptació social del fet homosexual segons totes les enquestes. Les sèries de TV3 presenten personatges homosexuals sense embuts i poc després també les televisions privades d'àmbit estatal.

Les xifres relatives a la incidència del vih/sida al col·lectiu homosexual a Catalunya son preocupants. Del 1981 al 2000 es comptabilitzen 12.821 casos acumulats, dels quals un 23'5% corresponent a gais. En el mateix període a la ciutat de Barcelona son 5.477 els casos, dels quals un 26'7% correspon a gais, d'aquests 1.032 son defuncions i 464 sobrevivents. Les enquestes de la Generalitat i Stop Sida indiquen una prevalència del vih/sida en el 18% del col·lectiu. La prevenció no es pot aturar.

El juny de **2001** té lloc una insòlita roda de premsa en que dues dones lesbianes, Marta i Cristina, reclamen a la seu de la CGL el dret d'adopció i el reconeixement de la famílies homoparentals, una d'elles apareix embarassada de bessons per inseminació assistida.

Fa temps que la majoria del moviment lgbt reclama plena igualtat i dret de matrimoni.

Després es posaria en marxa una nova entitat, l'Associació de famílies homoparentals.

Durant tots aquests anys les celebracions del 28 de juny han reunit amb més o menys cohesió la majoria d'entitats lgbt a través d'una Comissió Unitària, tot i existir diferents criteris que donen peu al naixement de la Xarxa per l'Orgull al **2003** agrupant un sector d'organitzacions i diversificant la commemoració.

En aquests darrers anys alguns ajuntaments catalans ja celebren el 28 de juny penjant la bandera del moviment al balcó consistorial, com a Santa Coloma de Gramenet i organitzat actes com a Sant Adrià del Besós per posar dos exemples del **2004**. Altres ciutats com Terrassa han desenvolupat serveis d'atenció a les dones lesbianes a través de l'associació ACORD, coordinada per la veterana activista M^a Angels Ruiz. Dos esdeveniments cinematogràfics, al juliol el tradicional organitzat pel Casal Lambda i al octubre el Festival Internacional, omplen les pantalles de temàtica lgbt i fins i tot tenen sub-seus a la UAB, Terrassa i Castelldefels. En aquests darrers temps continuen apareixent entitats que combinen lleure i reivindicació com Barcedona i els Bears de Barcelona i Sitges, el Grup d'Amics Gais (GAG) de la CGL, al costat d'altres més militants com el veterà Col·lectiu de Lesbianes Feministes, el educadors de INCLOU i els immigrants d'ACATHI. Les Panteres Grogues, amb Joan Miró com president, no deixen de fer activitats, per exemple a Sabadell. Desde finals dels anys vuitanta l'empresariat dels locals de gais i lesbianes recolza la lluita contra la sida, els primers balls del 1 de desembre neixen a Martins i a Metro, el grup Arena destina anualment un 0'7 % d'ingressos a una entitat de lluita contra la sida i ha creat la primera fundació al servei del col·lectiu lgbt.

Segurament la fita associativa més singular i sense precedents enlloc del món es la creació al 2004 del Consell Municipal de Gais, Lesbianes i dones i homes transsexuals de Barcelona que reuneix la totalitat d'entitats lgbt de la ciutat comtal, així com a una representació del sector empresarial homosexual. Una nova revista gratuïta Gay Barcelona, sorgida del portal d'internet que porta el mateix nom, surt als locals d'oci.

Durant el 2004 dos programes de contingut lgbt salten a les televisions, “Uaiamsiei” a Flaix TV i “LGBT” a Localia TV i la Generalitat de Catalunya també es suma per primer cop a celebrar el 28 de juny amb un acte institucional.

El **2005** passarà a la història del moviment lgbt com un any cabdal.

El 21 d'abril el Parlament de Catalunya reforma el Codi de Família i legalitza el dret d'adopció per a les parelles del mateix sexe.

La nit del 3 de juny es produeixen uns incidents als carrers de Barcelona que acaben amb diversos actes vandàlics contra alguns establiments del Gaixample i mobiliari urbà.

El 18 de juny, tot contestant la manifestació contra el dret de matrimoni per a les parelles homosexuals que a Madrid organitza el Foro de la Família amb assistència de 19 bisbes, al centre de Barcelona es realitza una nombrosa contra-manifestació espontània.

El 30 de juny el Congrés dels Diputats reforma el Codi Civil i reconeix el dret de matrimoni i d'adopció per a les parelles del mateix sexe.

Dissabte 2 de juliol, tenen lloc les manifestacions del Orgull a Madrid de forma massiva i a Barcelona amb notable augment de participació.

El 28 de setembre la Generalitat de Catalunya ret homenatge als homosexuals i transsexuals perseguits durant el franquisme.

Del 19 d'octubre al 11 de novembre la Generalitat de Catalunya presenta al Palau Robert de Barcelona la primera exposició retrospectiva sobre el 28 de juny, amb el títol “El Moviment en imatges. El moviment gai, lesbiana i transsexual a Catalunya”.